Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 6

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος | *Ἀθῆναι, 27 Φεβρουαρίου 1937* | *Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 13*

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Ζὰκ εἶχε ὑποχρέωση νὰ κρεμάσῃ τὸ ἀκουστικὸ καὶ νὰ πάψῃ πιὰ νὰ ἀνακατεύεται στὶς ξένες ὑποθέσεις, μὰ ἔλα ποὺ ἡ περιέργειά του δὲν τὸν ἄφηνε.

— Σᾶς τηλεφώνησα, εἶπε στὸ τέλος καθαρά, γιατὶ ὁμολογῶ πὼς ὁ Ἀνδρέας μοῦ φάνηκε κάπως παράξενος.

— Πῶς εἴπατε; Σᾶς φάνηκε παράξενος; Περίεργο! Γιατὶ κι' ἐγὼ τὴν ἴδια ἐντύπωση ἔχω τώρα καὶ μερικὲς ἡμέρες, μὰ νόμιζα πὼς ἦταν τῆς φαντασίας μου. Αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε ὅμως τώρα μ' ἀνησυχεῖ.

* * *

Ἡ ἀνησυχία τῆς Ἀντουανέττας ἔγινε ἀκόμη μεγαλύτερη ὅταν ἦρθε τὸ βράδυ καὶ ὁ Ἀνδρέας δὲν παρουσιάστηκε γιὰ τὸ φαγητό. Οἱ δυὸ μητέρες κάθησαν στὸ τραπέζι παίρνοντας τὸ πρᾶγμα φιλοσοφικά. Γιὰ τὴν ἰδέα τους ὁ Ἀνδρέας ἦταν ἀρκετὰ μεγάλος ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ἔχῃ κάποια ἐλευθερία καὶ ἂν δὲν ἦταν ἐκεῖ στὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, αὐτὸ ἐσήμαινε πὼς εἶχε βρεῖ κάτι καλύτερο γιὰ νὰ περάσῃ τὴ βραδυά του. Βέβαια κι' οἱ δυό τους σκέπτονταν πὼς θὰ ἦταν πιὸ εὐγενικὸ ἀπὸ μέρους του ἂν τοὺς τηλεφωνοῦσε γιὰ νὰ τὶς εἰδοποιήσῃ· μὰ ἤξεραν πὼς δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ οἱ δουλειές του τὸν ἀπασχολοῦσαν τόσο ὥστε νὰ μὴ τοῦ ἀφήνουν οὔτε ἕνα λεπτὸ ἐλεύθερο.

Ὅσο γιὰ τὴν Ἀντουανέττα, αὐτὴ ἀγωνιοῦσε πραγματικά, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ πῇ τὶς ὑποψίες της, γιατὶ τώρα ἄρχισε πραγματικὰ νὰ ὑποψιάζεται τὴν πραγματικὴ αἰτία τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Ἀνδρέα. Καὶ ἡ ὑποψία της αὐτὴ ἦταν τόσο σοβαρή, ὥστε ἀποφάσισε νὰ μὴν ἀνησυχήσῃ τὶς δύο κυρίες, ἀλλὰ νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι εὐθὺς μετὰ τὸ φαγητό. Θὰ πήγαινε νὰ συναντήσῃ τὸν Ἐρρίκο, ἂν δὲν ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά, καὶ ὁπωσδήποτε θὰ συναντοῦσε τὸν Ζὰκ. Ἤθελε νὰ μάθῃ!

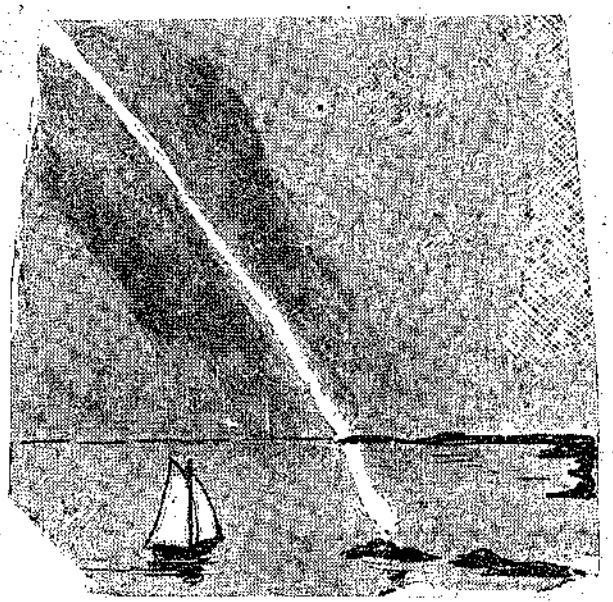

Μιὰ στήλη καπνοῦ βγῆκε ἀπὸ τὸ νησὶ καὶ σχημάτισε ἕνα τόξο ὡς τὸν οὐρανό. (Σελ. 110, στ. β').

Πῶς νὰ φύγῃ ὅμως; Τὸ αὐτοκίνητο τὸ εἶχε πάρει ὁ Ἀνδρέας καὶ εἶχε περάσει ἡ ὥρα τοῦ τελευταίου τραίνου. Στὴ γειτονιά της δὲν γνώριζε παρὰ δυὸ πρόσωπα μονάχα ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τῆς δανείσουν τὸ αὐτοκίνητό τους: Ἕνα γέρο συνταξιοῦχο μὲ τὴ γυναίκα του, ποὺ τὸ αὐτοκίνητό τους ὅμως ἦταν ἕνα φορτάκι τοῦ 1915 ποὺ δὲν ἔφθανε τὰ σαράντα χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ὁ ἄλλος ἦταν ὁ κ. Σαστελαίν, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κοντινοῦ πύργου, ποὺ εἶχε μιὰ περίφημη λιμουζίνα μὰ ἤτανε καὶ διάσημος γιὰ τὴ φιλαργυρία του.

Ἡ Ἀντουανέττα ἀνέβηκε στὴν κάμαρά της καὶ πῆρε ὅσα πολύτιμα διαμαντικὰ εἶχε. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν κι' ἕνα περίφημο ρουμπίνι, οἰκογενειακὸ κειμήλιο τοῦ πατέρα της. Καὶ ἡ Ἀντουανέττα τὸ εἶχε τὸ ρουμπίνι αὐτὸ περὶ πολλοῦ, ὄχι τόσο γιὰ τὴν ἀξία του, ὅσο γιὰ τὶς ἀναμνήσεις ποὺ συνδέονταν μαζί του.

Δὲν πειράζει! Τόσο τὸ χειρότερο.

Μιὰ φορά, ***χωρὶς αὐτὴν δὲν ἔπρεπε νὰ φύγουν!***

Ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ φιλαργύρου καὶ ἀφοῦ τὸν χιλιοπαρακάλεσε νὰ τῆς δανείσῃ τὸ αὐτοκίνητό του ἄφησε γιὰ ἐνέχυρο τὰ διαμαντικά της.

* * *

Ὅλα εἶναι ἕτοιμα μέσα στὴ βολίδα. Ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ Ἀνδρέας εἶναι ξαπλωμένοι στὰ ντιβάνια τους καὶ σφιχτοδεμένοι ὅπως κι' ὁ δυστυχισμένος ὁ Βαρνάβας ποὺ δὲν ἔχει συνέλθει ἀκόμη.

Ὁ Ἐρρίκος εἶναι ξαπλωμένος κάτω ἀπὸ τὸν πίνακα μὲ τὰ κουμπιά.

Ἔχει τὸ χέρι του ἐλεύθερο γιὰ νὰ μπορῇ νὰ κάνῃ τοὺς ἀπαραίτητους χειρισμούς.

Ἡ στιγμὴ εἶναι κρίσιμη. Μὲ τὴν κίνησή ποὺ θὰ κάνῃ οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς μέσα σὲ λίγα λεπτὰ θὰ ἐκαφενδονισθοῦν στὸ ἄπειρο.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ

πλάστηκε ὁ κόσμος οἱ ἄνθρωποι θὰ νικήσουν τὶς δυνάμεις ποὺ τοὺς κρατοῦν δεμένους στὴ γῆ καὶ θ' ἀνεβοῦν πρὸς τοὺς οὐθέρες.

Καμμιὰ ἄλλη ἀνθρώπινη ἀπόπειρα δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μ' αὐτὴν ἐδῶ. Αὐτοὶ ποὺ θὰ τὴν ἐπιχειρήσουν δὲν ξέρουν τί θὰ συναντήσουν στὸ δρόμο τους, δὲν γνωρίζουν ἂν θὰ μπορέσουν κἂν νὰ ξαναγυρίσουν πίσω στὴ γῆ ποὺ τοὺς γέννησε.

Ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶνε τίποτε δὲν εἶναι σχετικὸ μὲ αὐτὰ ποὺ ἔχουν γνωρίσει ἴσαμε τώρα. Κανένα γήϊνο μέτρο δὲν ἰσχύει ἐκεῖ. Τὰ πράγματα, οἱ ἀξίες, τὰ πλάσματα, ὧς καὶ οἱ φυσικοὶ νόμοι ἀκόμη θὰ εἶναι ἐντελῶς ἀλλοιώτικα, ἴσως-ἴσως κιόλας ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἀντίληψη.

Τὴν ὥρα ποὺ ἀνασηκωνόταν ἀπὸ τὸ ντιβάνι ποὺ ἦταν ξαπλωμένος καὶ ἄπλωνε τὸ ἐλεύθερο χέρι του πρὸς τὸ κουμπί, ὁ Ἐρρῖκος δὲν τὰ εἶχε ἴσως ὅλα αὐτὰ καθαρὰ στὸ μυαλό του. Δὲν ἦταν κἂν σὲ κατάσταση νὰ προσηλώση κἄπου τὴ σκέψη του· μιὰ ἀγωνία, νέα, ἀπερίγραπτη, τὸν βάραινε καὶ τὸν ἔκανε ν' ἀναπνέη μὲ δυσκολία καὶ νὰ νοιώθη κρύο ἱδρῶτα νὰ περιλούη τὸ πρόσωπό του τὴ στιγμὴ ποὺ μὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ κίνηση ἔπιανε τὸ κουμπί...

. . . . . .

Γύρω του βρόντησαν δέκα κεραυνοὶ μαζί... τὸ αἷμα του σταμάτησε... ἡ ἀναπνοή του κόπηκε... ὕστερα δὲν ἔνοιωσε πιὰ τίποτε.

. . . . . .

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Ἀντουανέττα συνοδευμένη ἀπὸ τὸν Ζὰκ Ναταλὶ πλησίαζε τὴν Μπέλ-Ἴλ μέσα σ' ἕνα μικρὸ καραβάκι, τὸ μόνο ποὺ εἶχε μπορέσει νὰ βρῆ διαθέσιμο στὸ Κυιμπερόν.

Δὲν τῆς ἔμενε πιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀφορμὴ τῆς ξαφνικῆς ἐξαφάνισης τοῦ Ἀνδρέα. Κι' ὅταν πιστοποίησε πὼς κι' ὁ Ἐρρῖκος εἶχε ἐξαφανισθεῖ μαζί του, πὼς ἡ βενζινάκατός τους δὲν βρισκόταν πιὰ στὸ λιμάνι τοῦ Κυιμπερόν, ἐνῷ τὸ αὐτοκίνητό τους εἶχε ἀφεθῆ στὴν προκυμαία, βεβαιώθηκε πιὰ καθαρὰ πὼς ὁ σκοπὸς καὶ τοῦ Ἀνδρέα καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της ἦταν νὰ πᾶνε στὴ βολίδα. Εἶχε ὅμως τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τοὺς πρόφθαινε πρὶν ξεκινήσουν. Γνώριζε πὼς δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη ἡ κατάλληλη ὥρα γιὰ τὴν ἀναχώρησή τους γιατὶ ἔπρεπε πρῶτα νὰ περάση ἡ βροχὴ τῶν διαττόντων ἀστέρων.

Ὅσο γιὰ τὸν Ζὰκ Ναταλί, αὐτὸς ἦταν σὰν ψάρι ποὺ ἔχει χάσει τὰ νερά του. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ εἶδε τοὺς φίλους του οὔτε τοῦ μπῆκε κἂν ἡ παραμικρὴ ὑποψία πὼς ἑτοίμαζαν ἕνα παρόμοιο πραξικόπημα. Ὁ Ἐρρῖκος μάλιστα τοῦ εἶχε ἐξηγήσει μὲ ἀριθμοὺς καὶ δεδομένα πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ μείνουν ζωντανοὶ μετὰ τὴν ἐκσφενδόνηση τῆς βολίδας, πρᾶγμα ποὺ εἶχε ἄλλωστε ἀποδειχτεῖ καὶ μὲ τὸ πείραμα ποὺ εἶχαν κάνει μὲ τὸν ποντικό.

Τί ἔκρυβαν λοιπὸν ὅλα αὐτὰ τὰ τελευταῖα περιστατικά;

Γιατὶ ἡ Ἀντουανέττα φαινόταν τόσο ἀνήσυχη;

Δὲν μποροῦσε νὰ πάρη οὔτε μιὰ λέξη ἀπὸ τὸ στόμα της. Εἶχε καταφθάσει στὸ σπίτι του σὰν τρελλὴ καὶ ὅταν τῆς εἶπε ὅσα ἤξερε τὸν πῆρε μαζί της μέσ' στὸ αὐτοκίνητό της καὶ χωρὶς νὰ ξεσφίξη τὰ δόντια της, μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα στὸ δρόμο ποὺ ξετυλιγόταν μπροστά τους, τὸν εἶχε πάει στὸ Κυιμπερὸν τρέχοντας σὰν δαιμονισμένη.

Μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας εἶχε περάσει ἀνάμεσα ἀπὸ πόλεις καὶ χωριὰ μὲ ἑκατὸ χιλιόμετρα τὴν ὥρα, παίρνοντας τῆς στροφές, μὲ ἕνα στρίψιμο τοῦ τιμονιοῦ, χωρὶς νὰ λιγοστέψη διόλου τὸ τρέξιμό της, ἀνεβαίνοντας ἐπάνω στὰ πεζοδρόμια, ἀγγίζοντας ξυστὰ τὰ δένδρα, περνώντας σὲ ἑνὸς χιλιοστοῦ ἀπόσταση ἀπὸ τὰ χαντάκια. Παγωμένος ἀπὸ τὸ νυκτερινὸ κρύο ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν τρόμο του, ὁ Ζὰκ κατὰ τὴν τρελλὴ αὐτὴ κούρσα πέρασε τὶς φοβερώτερες ὧρες τῆς ζωῆς του. Δὲν ἔτρεμε μόνον ἐπειδὴ φοβόταν μήπως μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ ἔτρεχαν ἔπεφταν πουθενὰ καὶ τσακίζονταν, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς βρισκόταν μόνος του μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο μαζὶ μὲ μιὰ τρελλὴ ποὺ δὲν ἤξερε οὔτε πῶς πήγαινε οὔτε ποῦ πήγαινε.

Καὶ τώρα ἀκόμη ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸ κοττεράκι καὶ ἡ Ἀντουανέττα, ὀρθὴ δίπλα στὸ κατάρτι εἶχε τὰ μάτια της καρφωμένα πρὸς τὸ νησί, ὁ Ζὰκ, καθισμένος στὴν πρύμη ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνη τὶς ἴδιες σκέψεις καὶ νὰ σκέπτεται μάλιστα πὼς ὄχι μόνον ἡ Ἀντουανέττα ἀλλὰ καὶ οἱ δύο φίλη του θὰ ἦσαν τρελλοί.

Ὅταν ἔξαφνα, μιὰ φοβερὴ ἔκρηξη, ἀπότομη, ἐκκωφαντικὴ ἐδόνησε τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ τοὺς ἔκανε νὰ τιναχτοῦν ὄρθοι μαζὶ μὲ τὸν ναυτικὸ ποὺ καθόταν στὸ τιμόνι. Μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο πρόφτασαν νὰ ἰδοῦν μιὰ στήλη καπνοῦ νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ νησὶ καὶ νὰ σχηματίζη σὰν ἕνα τόξο ἀνάμεσα στὴ σκοτεινὴ σιλουέττα τοῦ νησιοῦ καὶ στὸν σταχτερὸ οὐρανό.

Ἡ Ἀντουανέττα ἔβγαλε μιὰ μεγάλη φωνή, ἁπλώνοντας τὸ χέρι της πρὸς τὴν στήλη αὐτὴ ποὺ ἄρχισε νὰ σκορπίζεται μόλις πρόφθασε νὰ σχηματισθῆ, καὶ ἔμεινε καρφωμένη σ' αὐτὴ τὴ στάση. Ὁ Ζὰκ ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος της καὶ ἔφριξε ὅταν εἶδε τὴν ἔκφραση ποὺ εἶχαν τὰ μάτια της, καθώς, ὁλάνοικτα, ἔμειναν προσηλωμένα πρὸς τὸ σημεῖο ἐκεῖνο τ' οὐρανοῦ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'

Πῶς νὰ μάθουν;

Σὲ λίγο τὸ κόττερο ἔφθασε στὸν κολπίσκο. Ἡ Ἀντουανέττα βρισκόταν ἀκόμη στὴν ἴδια κατάσταση, σὰν ὑπνωτισμένη. Τὰ μάτια της ὅμως ἦταν τώρα καρφωμένα ἐπάνω στὸ ἰκρίωμα ὅπου πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκόταν στημένη ἡ βολίδα.

Μὴ καταλαβαίνοντας καλὰ-καλὰ ὁ Ζὰκ ἐκοίταζε μὲ θαυμασμὸ καὶ ἔκπληξη τὸν πελώριο αὐτὸν χαλύβδινο ὄγκο ποὺ ξεπρόβαινε ἀπὸ τὰ νερά.

Ἡ Ἀντουανέττα βγῆκε ἀπὸ τὸ βόθο της μόνον ὅταν τὸ κοττεράκι ἄραξε στὴν μικρὴ ἀποβάθρα ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ κολπίσκου κι' ἀπ' ὅπου διακρινόταν τὸ σπιτάκι ποὺ εἶχε χτίσει ὁ κύριος Ρομπιγιόν, σὲ καμμιὰ δεκαριὰ μέτρα ἀπόσταση ἀπὸ τὴν ἀκτή. Ἐκεῖ ἡ νέα, πήδησε πρώτη στὴ στεριά, ἄρχισε νὰ τρέχη ἐδῶ κι' ἐκεῖ χωρὶς ὡρισμένη κατεύθυνση, ὕστερα ὅμως μετάνοιωσε καὶ γύρισε πίσω στὴ βάρκα, λέγοντας:

—Ὄχι, πᾶμε στὴν ἄκρη. Θέλω ν' ἀνεβῶ πρῶτα ἐπάνω στὴν ἐξέδρα καὶ νὰ τὴν ἐπιθεωρήσω.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΕΣΣΑ ΤΗΣ ΒΙΤΡΙΝΑΣ

Σὰν βασιλοπούλα ἀλήθεια
Κι' ὅπως λὲν στὰ παραμύθια
Σὲ κρυστάλλινο παλάτι
Σταματᾶ κάθε διαβάτη.

Μεταξένια τὰ μαλλιά της
Νεραϊδένια ἡ ὡμορφιά της
Βουτηγμένη μέσ' τάτλάζια,
ἀκατάδεχτη, ὅλο νάζια.

Πέρασε ἡ μικρὴ Τιτίνα
Κι' ἐκαρφώθη στὴ βιτρίνα
Τὴν κοιτᾶ καὶ τὴ θαυμάζει
Καὶ στενάζει καὶ στενάζει...

Τί παράπονο ξεχύνει
Ἡ χλωμὴ φτωχούλα Ρήνη
Καθὼς στήλωσε τὸ μάτι
Στὸ κρυστάλλινο παλάτι!

Μ' ὅλο της τὸ κρῦο, τὴν πεῖνα
Δησμονιέται στὴ βιτρίνα,
Κι' ὡς βουβὴ τηνε κοιτάει
Λὲς καὶ τὴν παρακαλάει.

Ἀσυγκίνητη ἀπὸ μέσα
Γελᾶ πάντα ἡ πριγκηπέσσα
Μὲ τὰ λοῦσα της τάτλάζια
Καὶ τὰ μάτια τά γαλάζια...

(Ἡ ἀναδημοσίευση ἀπαγορεύεται)

ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ—ΠΑΠΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΑ ἀπ' αὐτές τὶς ἡμέρες, καθὼς πήγαινα μὲ τὸ τράμ στὰ Πατήσια, πῆρε τὸ μάτι μου μιὰ ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά. Ἦταν σ' ἕνα μέρος ἐξοχικὸ—καὶ στὰ Πατήσια εἶναι λίγα σήμερα τὰ «ἐξοχικὰ μέρη» γιατὶ παντοῦ ἔχουν γίνει σπίτια—σ' ἕνα χωράφι ἀπερίφραχτο, δηλαδὴ στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἢ νὰ πῶ καλύτερα, τῶν ἀνθρώπων. Κι' οἱ ἄνθρωποι, ἀληθινοὶ βάνδαλοι, τὴν εἶχαν κατασακατέψει. Ὅλα σχεδὸν τὰ κλαδιά της ἦταν σπασμένα, σπαραγμένα, ἐλεεινά. Τὸ καϊμένο τὸ δεντράκι εἶχε χάσει ὁλωσδιόλου τὼραῖο του σχῆμα καί, μὲ τὰ λίγα του κλαδιά, ποὺ ἔμεναν ἀκόμα ἀπέραχτα ἀνάμεσα στὰ σακατεμένα, ἔμοιαζε μὲ ἀρχαῖο ἐρείπιο ποὺ μερικές του στῆλες μένουν ὄρθιες κι' οἱ ἄλλες εἶναι πεσμένες χάμω συντρίμια ἢ λείψανα.

Καταλάβατε βέβαια γιὰ ποιὸ λόγο ἡ ἀνθισμένη ἀμυγδαλιὰ ἦταν σ' αὐτὰ τὰ χάλια: Τὴν ἔφαγαν τὰ ὡραῖα της λουλουδάκια, ποὺ οἱ ἄνθρωποι τάγαποῦν τόσο — καὶ μὲ τὸ δίκιο τους. Τάνθισμένα σὰ χιονισμένα κλαδιὰ κόψηκαν ἄσπλαχνα γιὰ νὰ φιγουράρουν σὲ βιτρίνες ἀνθοπωλείων κι' ἀπὸ κεῖ νὰ κουβαληθοῦν σὲ σπίτια, νὰ μποῦν σὲ βάζα, νὰ στολίσουν κάμαρες, νὰ στηθοῦν σὰ θριαμβευτικὲς σημαῖες τῆς πρώτης ἄνοιξης ποὺ προβάλλει μέσα στὸ χειμῶνα. Γι' αὐτὸ ὑποφέρουν ἔτσι, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ἀφύλαχτες ἀμυγδαλιές. Κι' ὅσο ὡραῖο, ποιητικό, παρήγορο, εἶναι τὸ θέαμα ἑνὸς ἀνθισμένου κλαδιοῦ μέσα στὸ σπίτι, τόσο ἀξιοθρήνητο τὸ θέαμα τοῦ δύστυχου δέντρου, ἀπ' ὅπου τὸ κλαδὶ αὐτό, μαζὶ μὲ ὅλα του σχεδὸν τὰδέλφια, ἀποσπάσθηκε βίαια.

Φυσικά, δὲν πρέπει κανένας νὰ θέλη «καὶ τὴν πήτα ὁλάκερη καὶ τὸ σκυλὶ χορτᾶτο». Ἀφοῦ τάνθισμένα κλαδιὰ τῆς ἀμυγδαλιᾶς στολίζουν, μέσα σὲ βάζα, σάλλες, σαλόνια καὶ γραφεῖα, τὸ δέντρο κατ' ἀνάγκη θὰ κουτσουρεύεται. Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ κάμουμε τοὺς ἀνθρώπους τῶν πόλεων νὰ μὴ θέλουν νἄχουν στὰ σπίτια τους τὰ λουλουδάκια τῆς πρώϊμης ἀμυγδαλιᾶς. Ποιὸς συλλογιέται πὼς τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ θὰ γινόταν ἕν' ἀμύγδαλο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ φάη, νὰ τὸ βάλη στὸ γλυκό του, νὰ τοῦ βγάλη τὸ λάδι του. Ξεχνᾷ κανένας πὼς εἶναι λουλουδάκι δέντρου ὀπωροφόρου, σὰν τῆς κερασιᾶς, τῆς βερυκοκιᾶς, τῆς ροδακινιᾶς. Τὸ παίρνει σὰν τάλλα, τἄκαρπα—τὸ τριαντάφυλλο, τὸ γαρύφαλο, τὸν κρῖνο — καὶ τὸ θέλει, τὸ θέλει... Πῶς μπορεῖ νὰ γλυτώση ἡ ἀφύλαχτη ἀμυγδαλιά; Εἶναι τῆς μοίρας της. Ἂς μὴν τὴν ἔκανε ὁ Θεὸς τόσο ὄμορφη, καὶ προπάντων τόσο πρώϊμη, νἀνθίζη μέσ' στὰ χιόνια καὶ νἄναι σὰ μιὰ παρηγοριὰ καὶ σὰ μιὰ ὑπόσχεση καλοκαιριᾶς. Ἢ ἂς τὴν ὁπλίζε μὲ τόσο δυνατὰ καὶ φαρμακερὰ ἀγκάθια, ποὺ νὰ μὴν τολμᾷ χέρι ἀνθρώπου νἀπλώση ἀπάνω της. Ἔτσι εἶπε μιὰ φορὰ κι' ἕνας ἰταλὸς ποιητὴς γιὰ τὴν πατρίδα του, ποὺ ὅλα τὰ ἔθνη, τὸν παλιὸ καιρό, τὴν εἶχαν στὸ μάτι καὶ πολεμοῦσαν μεταξύ τους ποιὸ νὰ τὴν πρωτοπάρη, γιὰ τὴν ὀμορφιά της: «Ὦ Ἰταλία, ἂς ἤσουν λιγώτερο ὄμορφη ἢ περισσότερο δυνατή...»

Αὐτὰ μ' ἔκαμε νὰ συλλογισθῶ τὸ θέαμα τῆς δύστυχης ἐκείνης ἀμυγδαλιᾶς. Θυμήθηκα καὶ τὸ τραγούδι τοῦ Δροσίνη πού, πενήντα τώρα χρόνια, δὲν ἔπαψαν νὰ τὸ τραγουδοῦν: «Ἐτίναξες τὴν ἀνθισμένη ἀμυγδαλιὰ μὲ τὰ χεράκια σου...» Ἄλλος βανδαλισμὸς κι' αὐτός: τὸ τίναγμα τοῦ δέντρου, γιὰ νὰ προκληθῆ μιὰ βροχὴ ἕνα χιόνισμα ἀπὸ ἄσπρα πέταλα. Ἄλλ' αὐτὸς μικρότερος. Γιατὶ καὶ τὴν πιὸ προφυλαγμένη ἀμυγδαλιὰ συχνὰ τὴν τινάζουν οἱ χειμωνιάτικοι ἄνεμοι καὶ κάνουν τἀνθάκια της νὰ φυλλορροοῦν, καμμιὰ φορὰ πρὸ τῆς ὥρας. Καὶ τὸ κάτω-κάτω, εἴτε μὲ τίναγμα χεριοῦ, εἴτε μὲ φύσημα ἀνέμου, εἴτε μονάχα τους, πάντα τὰ λευκὰ πέταλα θὰ πέσουν. γιὰ νὰ δέση ὁ καρπός. Κι' ἀπὸ τὰ χιονισμένα κλαδιά, τὸ χιόνι τότε θὰ στρωθῆ χάμω, ὁλόγυρα στὴ ρίζα τοῦ δέντρου. Ἄλλο ὡραῖο θέαμα. Κι' αὐτὸς εἶναι ὁ φυσικὸς θάνατος τοῦ ἄνθους ποὺ δίνει τὴ ζωὴ στὸν καρπό. Ἀλλὰ ἐμεῖς ποὺ τὸ θέλουμε γιὰ τὰ βάζα μας, τοῦ δίνουμε, ἀπ' τὴν πολλή, ἀγάπη, ἕνα θάνατο βίαιο. Μαζὶ μὲ τὸ ἄνθος, κάνουμε νὰ πεθάνη κι' ὁ καρπός...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΒ'.

— Βρῆκα! βρῆκα! φώναξε. Στὸ δασάκι εἶν' ἕνας τράφος γεμᾶτος γαϊδουράγκαθα, καὶ μικρὰ καὶ μεγάλα. Νὰ κι' αὐτὸ τὸ πανέρι. Μποροῦμε νὰ τὸ κουβαλήσουμε οἱ δυό μας, νὰ τὸ γεμίσουμε καὶ νὰ τὸ φέρουμε πίσω στὴν αὐλή.

Ἄ, τί ἀνακούφιση γιὰ τὴν Ἀσπρούλα! Μὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολη δουλειὰ νὰ μαζέψουν γαϊδουράγκαθα ὅπως μάζεψαν καρότα. Ἀγκύλωναν τἀναθεματισμένα κι' ὁ Μυταράκης κι' ἡ Ἀσπρούλα εἶδαν κι' ἔπαθαν ὧς νὰ γεμίσουν τὸ πανέρι. Ἐπιτέλους τὸ γέμισαν καὶ τὸ κουβάλησαν πίσω στὴν αὐλή. Τὸ ἔβαλαν στὴ γωνιὰ ποὺ ἦταν πιὸ κοντὰ στὴν πόρτα, καὶ δίπλα τοποθέτησαν τὰ καρότα.

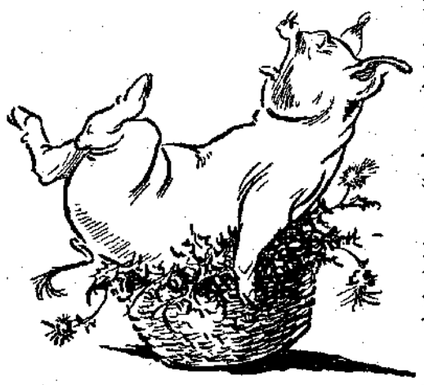

Ἔπειτα ὁ Μυταράκης κι' ἡ Ἀσπρούλα ἔκαμαν τὴν τουαλέττα τους: ἔπλυναν τὰ πόδια τους στὴ γούρνα ποὺ εἶχε λιγάκι νερό, γυάλισαν τὰ φτερά τους, τὶς μύτες τους, κι' ἑτοιμάσθηκαν γιὰ τὴν ὑποδοχή.

Σὲ λίγο οἱ καλεσμένοι ἄρχισαν νὰ φτάνουν ἕνας-ἕνας, δυὸ-δυό, τρεῖς-τρεῖς. Ἦταν, βλέπετε, πολλοί, γιατὶ κανένα ζωντανὸ τοῦ χτήματος δὲν ἔμεινε ἀκάλεστο. Χαιρετοῦσαν εὐγενικὰ τὴν Ἀσπρούλα καὶ τὴν εὐχαριστοῦσαν ποὺ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ τοὺς καλέση.

Μόνο ὁ Γκρινιάρης ἀργοῦσε. Τί ἔγινε; Ὅταν ἦταν φαΐ, αὐτὸς ἔτρεχε πρῶτος. Μὴν τὸ ξέχασε καὶ κοιμόταν;

Ὄχι! εἶχε ξυπνήσει κι' ἔτρεχε μὲ τὰ τέσσερα νὰ προφτάση. Δὲν εἶδε ὅμως, ἀπὸ τὴ βία του, τὸ πανέρι μὲ τὰ γαϊδουράγκαθα, καὶ πρὶν τοῦ φωνάξει κανένας «τὸ νοῦ σου!», σκοντάφτει, πέφτει μέσα καὶ βρίσκεται πάνω στὰ γαϊδουράγκαθα ἀνάσκελα!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τραβήχτηκε λοιπὸν στὴ θέση ποὺ καθόταν πρὶν ὁ φίλος του, καὶ πῆρε τὸ βιβλίο ποὺ εἶχε ἀφήσει, κι' ἄρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίζῃ γιὰ νὰ βλέπῃ τὶς εἰκόνες. Πῶς ἀλλάζουν καμμιὰ φορὰ τὰ πράγματα!..

Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ δυὸ φίλοι βγῆκαν μαζί, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα ποὺ εἶχαν στὶς βιτρίνες τους τὰ μεγάλα ἐμπορικά. Ἡ κυρία Σαιζάνη, ἡ μητέρα τοῦ Παύλου, τοὺς ἔδωσε καὶ τὸν ὑπηρέτη γιὰ νὰ τοὺς προσέχῃ, ὥστε νὰ μὴ χαθοῦν μέσα στὸ πλῆθος ποὺ κατέκλυζε τοὺς δρόμους.

Ἀπὸ τὸ σπίτι εἶχαν φύγει μετὰ τὸ μεσημέρι, σχεδὸν μόλις ἔφαγαν. Ἀλλὰ πέρασαν ὧρες, σκοτείνιασε, ἄναψαν τὰ φῶτα, κι' ἀκόμα νὰ γυρίσουν τὰ παιδιά!

Ἡ κ. Σαιζάνη ἀνησύχησε φοβερά.

— Τί ἔγιναν καὶ δὲ φάνηκαν ἀκόμα; ρωτοῦσε καὶ ξαναρωτοῦσε. Μὴν ἔπαθαν τίποτα;

Κι' ὁ κ. Σαιζάνης ἀνησυχοῦσε. Ἀλλὰ γιὰ νὰ καθησυχάσῃ τὴ μητέρα, τῆς εἶπε:

— Δὲν πιστεύω, τί μπορεῖ νὰ ἔπαθαν; Μεγάλα παιδιὰ εἶναι, ἔχουν μαζί τους καὶ τὸ Γιάννη. Ὑποθέτω πῶς ὁ Παῦλος, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ φίλο του, θέλησε νὰ τοῦ δείξῃ ὅλα τὰ ξεχωριστὰ ἔργα, καὶ γιά, νὰ ἰδοῦμε καὶ τοῦτο, γιά, νὰ ἰδοῦμε κι' ἐκεῖνο, πέρασε ἡ ὥρα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν.

— Καὶ δὲν εἶδαν ποὺ νύχτωσε κι' ἄναψαν φῶτα;

—Ὤ, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τὰ νιάβουν τόσο νωρίς!

Ὡστόσο ἡ ὥρα ἔγινε ἑξήμισυ, ἑφτά, κι' οὔτε παιδιὰ φάνηκαν οὔτε ὑπηρέτης. Ὁ κύριος Σαιζάνης δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ. Νὰ βγῇ νὰ τὰ ζητήσῃ; Δὲν ἤξερε ποῦ νὰ πάῃ. Κι' ἂν γύριζαν ὅσο θὰ ἔλειπε, πῶς θὰ τὸ μάθαινε γιὰ νὰ μὴν τρέχῃ τοῦ κάκου;

Σ' αὐτὴ τὴν ἀμηχανία βρίσκουνταν οἱ καϊμένοι οἱ γονεῖς, ὅταν ἄξαφνα ἄκουσαν κουδούνι.

—Μαρία! φώναξαν μὲ ἀγωνία τρέξε νὰνοίξῃς, εἶναι τὰ παιδιά;

Ἡ καμαριέρα ἀποκρίθηκε ἀπέξω:

— Μάλιστα! Ὁ κ. Παῦλος κι' ὁ Γιάννης!

Μόνο; Κι' ὁ μικρὸς Καπάνης τί ἔγινε;

Σὲ λίγο μπῆκαν. Ναί, ὁ Γιάννης μόνο καὶ κατόπι του ὁ Παῦλος.

— Τί ἔγίνατε, καλέ; φώναξε ἡ μητέρα ἀγκαλιάζοντας τὸ παιδί της μὲ χαρὰ καὶ συγκίνηση. Πήγαμε νὰ χάσουμε τὸ νοῦ μας, φοβηθήκαμε μὴν πάθατε τίποτα... Ἀμ' ὁ φίλος σου;.. Μόνος σου γύρισες;.. Ποῦ εἶναι ὁ Μάριος;

—Ὁ Μάριος εἶναι στὴν ἀστυνομία: ἀποκρίθηκε ὁ Παῦλος ταραγμένος.

— Τί; στὴν ἀστυνομία;

— Ναί, μὰ... δὲν ἔκαμε τίποτα.

— Γιατὶ λοιπὸν τὸν πῆραν στὴν ἀστυνομία; ρώτησε ὁ κ. Σαιζάνης.

—Ἔγινε μιὰ φασαρία ἀποκρίθηκε ὁ Παῦλος καὶ μπλεχτήκαμε καὶ μεῖς. Μὰ ὁ Μάριος δὲν φταίει. Ἀλήθεια, Γιάννη;

— Ναί, ναί, ἔκαμε ὁ ὑπηρέτης, κουνώντας ζωηρὰ τὸ κεφάλι του· ὁ κύριος Μάριος δὲν φταίει.

— Μὰ τί συνέβη ἐπιτέλους; πῆγε μας!

—Ἀκοῦστε, μπαμπά. Κρατοῦν τὸ Μάριο στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ τὸν παραδώσουν σὲ σᾶς. Ὁ ἀστυνόμος εἶπε πὼς θέλει νὰ σᾶς ἰδῇ.

— Νὰ πάω ἀμέσως, εἶπε ὁ κ. Σαιζάνης· ἀλλὰ νὰ μοῦ διηγηθῆτε πρῶτα τί συνέβη.

Κι' ὁ Παῦλος διηγήθηκε:

— Πρέπει νὰ ξέρετε πώς, τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Μάριος ἔφτασε στὸ Παρίσι, τὸν ἐπλησίασε ἕνας ἄγνωστος, τάχα γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ δρόμο, καὶ τοῦ ἔκλεψε τὸ γράμμα μὲ τὰ χρήματα ποὺ ἔστελνε ὁ πατέρας του στὸν ἐπιμελητὴ τοῦ Λυκείου μας. Ὁ κλέφτης αὐτὸς πέρασε μιὰ φορὰ κι' ἀπὸ τὸ Λύκειο, κι' ὁ Μάριος τὸν εἶδε καὶ πετάχτηκε ἔξω νὰ τὸν κυνηγήσῃ, μὰ τὸν ἔχασε μέσα στὸν κόσμο.

— Καὶ δὲν τὸν κατήγγειλε στὴν ἀστυνομία;

— Αὐτὸ τοῦ εἶπε νὰ κάμῃ κι' ὁ κ. Τελόριμος, ἀλλὰ ὁ Μάριος τὸ παραμέλησε. Ἀπὸ τότε πέρασαν μῆνες, ὅλοι μας ξεχάσαμε αὐτὸ νὰ περιστατικὸ καὶ μόνο ὁ Μάριος τὸ θυμόταν... Σήμερα λοιπόν, ἀφοῦ τελειώσαμε τὸν περίπατό μας κι' ἑτοιμαζόμαστε νὰ γυρίσουμε, ὁ Μάριος ἔβγαλε ἄξαφνα μιὰ φωνὴ καὶ στάθηκε ἀκίνητος. Γύρισα καὶ τὸν εἶδα. Εἶχε γίνει κατακόκκινος καί, δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του μέσα στὸ πλῆθος, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

«—Νά, ὁ κλέφτης μου!.. Πιάστε τον!.. Πιάστε τον!.. Νά τος!»

«Τὸν εἴχαμε στὴ μέση, ὁ Γιάννης κι' ἐγώ, γιὰ νὰ μὴ τὸν χάσουμε. Δὲν πρόφτασα νὰ τοῦ πῶ λέξη, καὶ νά, τὸν βλέπω νὰ ὁρμᾷ, νὰ τρέχῃ καὶ νὰ χάνεται μέσα στὸ πλῆθος. Οἱ ἄνθρωποι παραμέριζαν μπροστὰ στὴν ὁρμή του — ἔσπρωχνε κιόλα μὲ τοὺς ἀγκῶνες δεξιὰ κι' ἀριστερὰ — κι' ἔκπληκτοι ἔλεγαν: «Τί νὰ ἔπαθε τὸ καϊμένο τὸ παιδί;». Μόνο ἐκεῖνοι ποὺ ἦταν κοντά μας καὶ τὸν ἄκουσαν νὰ φωνάζῃ «ὁ κλέφτης μου!» ἤξεραν γιατὶ ἔτρεχε τώρα σὰν τρελλός.

— Καὶ σεῖς τί κάνατε;

— Τρέξαμε καὶ μεῖς τὸ κατόπι του, ὁ Γιάννης κι' ἐγώ, μὰ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ τὸν φτάσουμε μέσα στὸ πυκνὸ ἐκεῖνο πλῆθος. Τὸν εἴχαμε πιὰ γιὰ χαμένο καὶ δὲν ξέραμε τί νὰ κάμουμε ὅταν, κάπου ἐκεῖ, εἴδαμε δυὸ - τρεῖς ἀστυνομικοὺς κλητῆρες. Τοὺς πλησιάσαμε καὶ τοὺς ρωτήσαμε:

«—Μὴν εἴδατε κανένα μαθητὴ νὰ τρέχῃ φωνάζοντας: πιάστε τον τὸν κλέφτη μου;—Ναί, μᾶς ἀποκρίθηκαν, τὸν εἴδαμε. Καὶ τώρα θὰ εἶναι στὴν ἀστυνομία, ὅπου τὸν πῆγε ἕνας ἀπὸ μᾶς, γιὰ νὰ πῇ στὸν ἀστυνόμο γιὰ τὸν κλέφτη του. Πηγαίνετε καὶ σεῖς. Ἐκεῖ θὰ τὸν βρῆτε». Μιὰ καὶ δυό, πηγαίνουμε στὴν ἀστυνομία καὶ βρίσκουμε ἐκεῖ τὸν χαμένο μας, καθισμένον ἥσυχα-ἥσυχα σ' ἕνα σκαμνί.

« — Τί κάνεις ἐδῶ, Μάριε;» τὸν ρωτῶ.

« — Τί κάνω; μοῦ ἀπαντᾷ. Περιμένω πρῶτα τὸν κ. ἀστυνόμο κι' ἔπειτα τὸν κλέφτη μου.

« — Τὸν κλέφτη σου; Καὶ θἄρθῃ ἐδῶ;

« —Ὄχι μόνος του βέβαια. Τὰ εἶπα ὅλα στὸν κλητῆρα ποὺ μ' ἔφερε ἐδῶ, καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τὸν πιάσῃ καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρῃ *πεσκέσι*. Ξέρεις τώρα ποιὸν κλέφτη σοῦ λέω: ἐκεῖνον ποὺ μοῦ ἔκλεψε τὸ γράμμα μὲ τὰ χρήματα... Τὸν εἶδα, ποὺ λές, πρὸ ὀλίγου μέσ' στὸν κόσμο καὶ τὸν ἐγνώρισα ἀμέσως. Σταθῆτε, τώρα ὅπου νἆναι θἄρθοῦν.

«Καθήσαμε λοιπὸν καὶ μεῖς καὶ περιμέναμε. Ἦταν ἀργά, ἔπρεπε νὰ γυρίσουμε, καταλάβαινα πὼς θἀνησυχοῦσατε, μὰ ὁ ἀστυνόμος δὲν φαινόταν, οὔτε ὁ κλητήρας, οὔτε ὁ κλέφτης. Ἐπιτέλους ἦρθε ὁ ἀστυνόμος, ἀλλὰ μονάχος. Οἱ κλητῆρες, μᾶς εἶπε, δὲν κατάφεραν νἀνακαλύψουν καὶ νὰ πιάσουν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τοὺς εἶχε δώσει τὰ χαρακτηριστικά του ὁ Μάριος. Πρωτύτερα τοῦ εἶχε πεῖ πὼς ἔμεινε γιὰ τὶς γιορτὲς στὸ σπίτι μας. Στὸ τέλος μᾶς εἶπε:

« —Ὁ Μάριος Καπάνης θὰ μείνῃ ἐδῶ. Σεῖς πηγαίνετε καὶ πῆτε στὸν κ. Σαιζάνη πὼς τὸν παρακαλῶ νὰ ἔλθῃ στὴν ἀστυνομία».

«Καὶ φύγαμε, νὰ γυρίσουμε, ἐδῶ, ἀφήνοντας ἐκεῖ τὸ Μάριο ἡσυχώτατο. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία, γι' αὐτὸ ἀργήσαμε τόσο».

— Εὐτυχῶς δὲν εἶναι τίποτα δυσάρεστο, εἶπε ὁ κ. Σαιζάνης. Πάω τώρα στὴν ἀστυνομία νὰ τὸν φέρω. Στὸ μεταξὺ καθῆστε σεῖς στὸ τραπέζι.

Πραγματικῶς, ὁ πατέρας τοῦ Παύλου πῆγε στὴν ἀστυνομία, μίλησε μὲ τὸν ἀστυνόμο, τοῦ ἐπικύρωσε ὅσα τοῦ εἶχαν πεῖ τὰ δυὸ παιδιά, πῆρε ὕστερα τὸν Μάριο καὶ γύρισαν στὸ σπίτι μὲ ἁμάξι.

— Μοῦ γλύτωσε κι' αὐτὴ τὴ φορά! εἶπε ὁ μικρὸς στοὺς φίλους του, ἐνῷ καθόταν στὸ τραπέζι. Ἀλλὰ ποῦ θὰ μοῦ πάῃ! Θὰ τὸν τσακώσω ἐγώ.

Ἐννοοῦσε τὸν κλέφτη του. Ἀλήθεια, νὰ τὸν ἰδῇ δυὸ φορὲς μπροστά του, νὰ τὸν κυνηγήσῃ καὶ νὰ μὴν κατορθώσῃ νὰ τὸν πιάσῃ, ἦταν μεγάλη ἀναποδιά. Ἔλπιζε ὅμως πὼς ἂν τὸν ξανάβλεπε καὶ τρίτη φορά, δὲν θὰ τοῦ γλύτωνε.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ξύπνησαν, τὰ παιδιὰ εἶδαν τὸν οὐρανὸ μαυροσυννεφιασμένο. Σὲ λίγο ἄρχισε ἡ βροχὴ ποὺ δυνάμωνε ὁλόενα. Ὅλη τὴν ἡμέρα θὰ ἔβρεχε, καὶ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ βγοῦν γιὰ περίπατο. Νὰ ποῦμε ὅμως τὴν ἀλήθεια, καὶ καλὴ νὰ ἦταν ἡ ἡμέρα, ὁ Παῦλος δὲν θὰ ἔδειχνε πολλὴ προθυμία νὰ βγοῦν ἔξω. Γιὰ φαντάσου νὰ ξανάβλεπε ὁ Μάριος τὸν κλέφτη του, ἢ κανένα ποὺ νὰ τοῦ ἔμοιαζε, καὶ νἄχουν πάλι τὰ χθεσινά! Ἦταν εὐχάριστα νὰ τοὺς ξαναΐδῃ ὁ κόσμος νὰ τρέχουν σὰν τρελλοὶ καὶ νἀργήσουν τόσο νὰ γυρίσουν;..

Τὴν ἡμέρα λοιπὸν ἐκείνη ὁ Παῦλος κι' ὁ Μάριος ἔμειναν στὸ σπίτι. Ἔπαιξαν λίγο τὸ πρωΐ, ἔρριξαν πάλι τὸ κανονάκι, μελέτησαν, ἔφαγαν, ἀναπαύθηκαν μετὰ τὸ πρόγευμα, ξαναμελέτησαν, ξανάπαιξαν, κι' ἔτσι πέρασαν τὴν ἡμέρα τους εὐχάριστα καὶ ἥσυχα, σὰν καλὰ παιδιὰ ποὺ ἦταν.

Γι' ἀγάπη τοῦ Παύλου καὶ τοῦ φίλου του, ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Σαιζάνη εἶχαν ἀποφασίσει νὰ κάμουν κι' ἕναν παιδικὸ χορό. Στὸ χορὸ αὐτό, ὅλοι οἱ καλεσμένοι ἔπρεπε νὰ φοροῦν διαφόρων εἰδῶν καὶ διαφόρων ἐποχῶν ἐνδυμασίες, ὅπως συνηθίζεται καὶ τὶς ἀποκρηές, ἀλλὰ χωρὶς μάσκα.

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

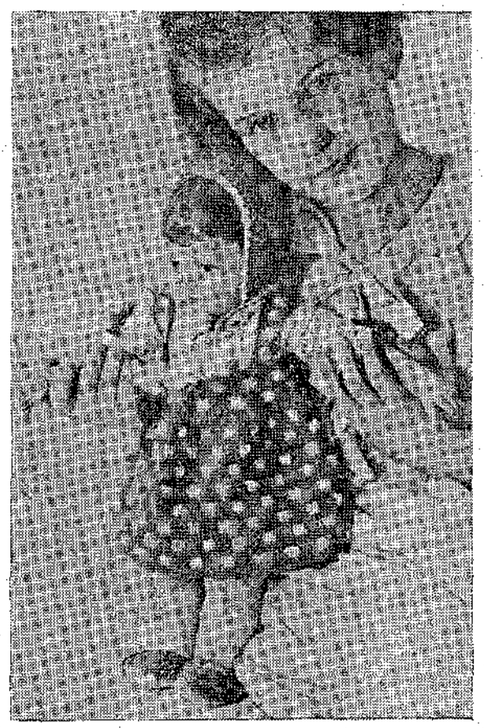

— Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ καινούργια μου κούκλα; Μόνη μου τὴν ἔντυσα.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

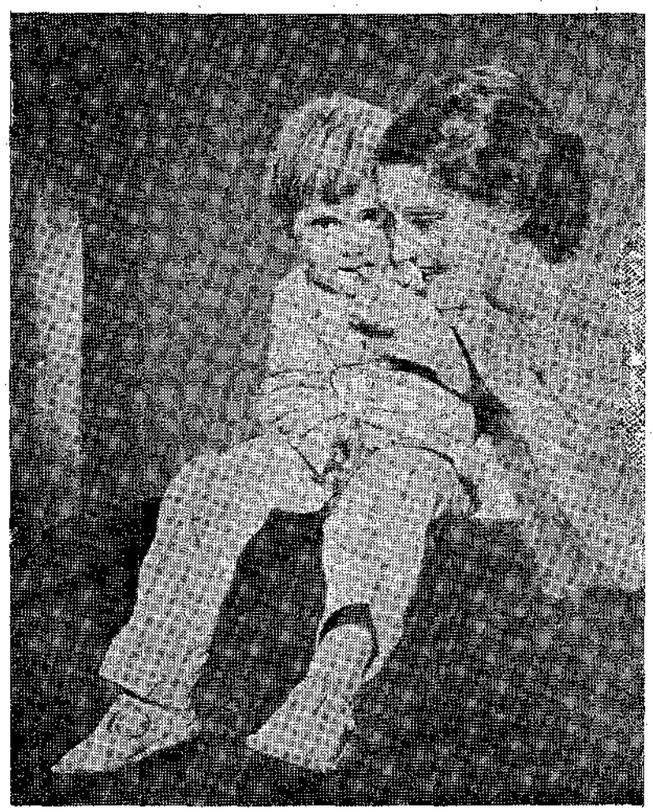

Τὸ τέλος τοῦ παραμυθιοῦ: Κι' ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΙ ΚΙ' ΑΝ....

Τί κι' ἂν δὲν ἐδοκίμασες
χαρὰ μεγάλη ἀκόμα ;
Τί κι' ἂν οἱ θλίψες ἔχουνε
φιχτεῖ μὲς στὴν ψυχή σου ;
Γιὰ κοίτα κι' ἄλλες ὑπαρξες,
ποὺ ζοῦν σ' αὐτὸ τὸ χῶμα
Πόχουν βαρύτερη ψυχὴ
ἀπ' τὴ βαρειὰ δική σου...

Τί κι' ἂν τὰ χρόνια λιγοστὰ
μπροστά σου εἶν' σκορπισμένα ;
Τί κι' ἂν ἡ τύχη σου, καλέ,
ἦταν σκληρὴ καὶ μαύρη ;
Μία νὰ εἶναι ἐλπίδα σου
καὶ τ' ὄνειρό σου ἕνα :
Πῶς ἡ χαρὰ ποὺ τὴν ποθεῖς
ἐσένα θἄρθῃ νἄβρῃ...

Τί κι' ἂν δὲν βάσταξες γερὰ
στὴν πρώτη ἀνεμοζάλη ;...
Τί κι' ἂν ἡ βάρκα τῆς ζωῆς
ἕνα ξεσκλίδι ἔγινε ;...
Γιὰ κοίτα τὸν δρίζοντα,
γιὰ κοίτα τόνε πάλι,
Κι' ἀπὸ μακρυὰ σοῦ ἔρχεται
ἡ ποθητὴ γαλήνη !...

Ἄλκης Νουάρος [Α]

ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΟΠΟΙΣ ΚΤΩΝΤΑΙ

Τί βάλθηκα νὰ μάθω μαντολίνο ; Μὲ παραζήλισε κι' αὐτό· καλοκαίρι πρᾶμα, οἱ κήποι γεμάτοι φρουτα, ἡ θάλασσα προκλητικώτατη, τὰ παρακάλια τοῦ ἀδελφούλη μου ἀκατάπαυστα γιὰ παιγνίδι καὶ ἐγὼ σκοτίστηκα γι' αὐτό.

Βάζομε στοίχημα, ἔλεγα, ἂν κατορθώσω νὰ το μάθω. Πότε φώναζα ἡ «κυρία» καταθυμωμένη ὅτι ὅλα μοῦ ἔφταιγαν καὶ ὅλα μὲ ἀνυσηχοῦσαν γιὰ τὸ ὑψηλό μου τάλαντο ποὺ βάλθηκα δέκα χρονῶν κοριτσάκι νὰ μάθω μαντολίνο καὶ πετοῦσα ἐδῶ καὶ κεῖ τὴν πένναν ὕστερα τὴν ἔκιανα νευρικὰ μὲ νέο κουράγιο, ἀλλὰ τίποτα.

Βρὲ παιδιά, ἔλεγα καὶ ξανάλεγα ὅλη τὴν ὥρα, ἀκοῦς ἐκεῖ τρεῖς μέρες τώρα κι' οὔτε ἕνα τραγούδι νὰ μὴ μάθω ! Μὰ ἔλα πάλι ποὺ κάτι μὲ μαγνήτιζε καὶ μὲ τροβοῦσε σ' αὐτό, καὶ σὰν νὰ μοῦλεγε κάνε λίγη ὑπομονὴ κι' ἔννοια σου κατόπι θὰ μ' εὐγνωμονῆς...

Πέρασε λίγος καιρός· ἤιουν γεμάτη χαρά. Ἐπιτέλους κατόρθωσα νὰ μάθω μὲ πολλοὺς κόπους καὶ βάσανα πρακτικὰ κἄνα δυὸ τρανουδάκια τοῦ συρτοῦ χοροῦ. Ἔ ! τότε πιὰ καταλαβαίνετε τὴν χαρά μου, παραθερίζαμε θυμᾶμαι σ' ἕνα χωριὸ καὶ σὰν ἔβαζα τὰ τραγουδάκια —δηλαδὴ κουτσὰ καὶ στραβὰ καὶ μὲ χρόνο... ὁ Θεὸς νὰ τὸν κάνῃ !—ἡ παιδική μου ψυχὴ τότε ἔπλεε σὲ μεγάλη χαρὰ καὶ φανταζόμουν πῶς ἤμουν ὁ καλλίτερος μουσικός ! Μάζευα λοιπὸν ὅλη τὴ μαρίδα τοῦ χωριοῦ καὶ μπρὸς στὸ χορό ! Καὶ παίζοντας τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια κάναμε γλέντι τρικούβερτο καὶ εἶχα γίνει τὸ ἰνδαλμά τους.

Κι' ἀργότερα, ἀκόμη ἀργότερα, τ' ἄλλο καλοκαίρι ἤξερα κι' ἄλλα διάφορα. Θυμᾶμαι μάλιστα τὴ χαρὰ ποὺ προκαλοῦσα στὸ γέρο παποῦ μου ποὺ τὸν διασκέδαζα στὸ χωρισύδακι μας σὰν πηγαίναμε κάθε καλοκαίρι.

Μᾶς ἔβλεπε μὲ ζωγραφισμένη τὴ χαρὰ στὸ γέρικο πρόσωπό του καὶ ἄθελα ἀνέβαιναν στὰ χείλη του τὰ ἀξέχαστα τραγούδια τοῦ χοροῦ καὶ ξεχνυόταν γιὰ λίγο μαζί μας καὶ γινόταν κ' αὐτὸς παιδὶ καὶ σημεριζόταν τὴν χαρά μας. Καὶ τὰ χρόνια πέρασαν καὶ τελειοποίησα πιὰ τὸ ταλέντο μου, καὶ σὰν θυμᾶμαι τὶς φοῦρκες μου ἀπορῶ πῶς ἕνα τόσο εὐχάριστο καὶ διασκεδαστικό, μὰ καὶ εὔκολο ὀργανάκι, ποὺ μοῦ χαρίζει στὶς διαθέσιμες ὧρες τόση χαρὰ καὶ κέφι παρὰ λίγο νὰ τ' ἀφήσω, καὶ μοῦρχεται στὸ μυαλό μου ἡ παροιμία : «τὰ καλὰ κόποις κτῶνται».

Τετραπέρατη [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Καίτη καὶ ἡ Πίτσα κάνουν τὴν προσευχή τους.

— Καλέ, Πίτσα, λέει ἡ Καίτη, ἄφησέ με νὰ κάνω πρῶτα ἐγὼ τὴν προσευχή μου γιατὶ ἅμα μιλοῦμε μαζὶ δὲν θὰ μπορῇ νὰ μᾶς ἀκούῃ ὁ Θεός.

Ἀτρόμητος Διαπλασόπαις

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 273ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 2 Μαρτίου 1935 πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως Μαρτίου, Ἀπριλίου καὶ Μαΐου 1935 δημοσιευθεισῶν 184 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν : *ὁ πρῶτος* τὰς εὑρεθείσας ὀρθὰς Λύσεις, *ὁ δεύτερος* τὰ Βοῦσημα Λύσεων καὶ *ὁ τρίτος* τὰ Βοῦσημα Ἐπμονῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ', § 25.

Οἱ *Ἰσότιμοι* ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κλισέ, καὶ νὰ γοράσουν, ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο,) ἕνα εἰσονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894 — 1935 (Β' Περίοδος) μὲ ἔκπτωσιν δέκα πέντε (15) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ν' ἀγοράσουν ὅμοιον Τόμον μὲ ἔκπτωσιν δέκα (10) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσιν πέντε (5) δρ. (Ἴδε καὶ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ε' § 6 καὶ 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἀγράμπελη*, 174, 18, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Σκεπεσμένη Λαίδη*, 160, 16, 7. *Ἰσκαντέρ*, 153, 16, 7.

Ἰσότιμοι : Γρίφος, 163, 17, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, 132, 14, 7. *Σύλλογος Τρελλοπαρέα*, 126, 13, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ : Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, 120, 12, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Δημόδοκος, 4, 1, 1. Θάλεια, 52, 6, 6. Σπίρτο Μονάχο, 83, 9, 4.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Στέφανος τῆς Λόξης*, 172, 18, 7.

Ἰσότιμοι : Ἀμλέτος, 147, 15, 7. Ρεῦμα τοῦ Εὐρίπου, 149, 15, 7. Χωρὶς Φτερά, 154, 15, 7. Σπίθα, 173, 18, 7. Ἀρχιτεμπέλης, 153, 16, 7. Ἥριννα, 155, 16, 6. Ἀγκάθι, 161, 17, 7. Βραϊλιάνα, 158, 16, 7. Λουλού, 158, 16, 7. Πειραιωτάκι, 168, 17, 7. Μαίρη Παπανδρέου, 145, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ρόζα-Λίνα*, 142, 15, 7. *Γαβριᾶς*, 135, 14, 5.

Ἰσότιμοι : Δοξασμένο Τριπολιτσοτάκι 143, 15, 7. Μενεξεδένιο Ὄνειρο, 132, 14, 7. Μόζαρτ, 133, 14, 7. Ἐμμανουὴλ Μπαΐλας, 140, 14, 7. Ἰαβέρης, 143, 15, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Νινέττα*, 117, 12, 7. *Μωραϊτάκι*, 112, 12, 8. *Κατακτητής*, 122, 13, 6.

Ἰσότιμοι : Θεραδιέρος, 120, 12, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ : Διγενὴς Ἀκρίτας, 94, 10, 6. Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου, 94, 10, 6. Ζαννὸς Ματσάκης, 97, 10, 4. Σύλλογος Ἀρσακειάδων Ψυχικοῦ, 98, 10, 4.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Βασίλισσα τῆς Χαρᾶς, 8, 1, 1. Ἄστρον τῆς Αὐγῆς, 32, 4, 2. Μικρὸς Παρισινός, 3, 1, 1. Νιάου-Νιάου, 32, 4, 2. Χιονοθρεμμένος, 13, 2, 1. Μολιέρος, 20, 2, 1. Βιεννέζικο Βάλς, 23, 3, 1. Κλέφτης τοῦ «21», 60, 6, 4. Ἀμφορεύς, 24, 3, 1. Μικρὸς Ἀθηναῖος, 5, 1, 1. Συναγρίδα, 42, 5, 7. Σκαραβαῖος, 5, 1. 1. Μπετόβεν, 36, 4, 2. Ἀθ. Χριστόπουλος, 60, 6, 3.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἀχιλλεύς*, 128, 13, 7.

Ἰσότιμοι : Κεραμίδιος Γάτος, 135, 14, 7. Βρυσούλα, 129, 13, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἰσμήνη Κωφοῦ*, 66, 7. 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Ὀρφανούλα, 4, 1, 1. Γαλάξιος, Κύκνος, 29, 3, 6. Πάτροκλος, 1, 1, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

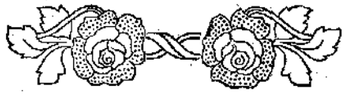

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 23 Φεβρουαρίου 1937

ΧΑΡΗΤΕ ! τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο, πρῶτο τοῦ Μαρτίου, θὰ εἶναι δωδεκασέλιδο. Ἀλλὰ καὶ ξεσπαθώνετε, γιὰ νὰ εἶναι καὶ τὸ πρῶτο τοῦ Ἀπριλίου, καὶ τὸ πρῶτο τοῦ Μαΐου—τὸ πασχαλινό — καὶ ὅλα τὰ πρωτομηνιάτικα...

Μὲ τὸ σημερινὸ λήγει κι' ἡ πρώτη τριμηνία τοῦ 1937 (Δεκέμβριος, Ἰανουάριος, Φεβρουάριος). Ὥστε ὅσοι γράφθηκαν γιὰ τρεῖς μῆνες, πρέπει νἀνανεώσουν τώρα τὴ συνδρομή τους—εἴτε γιὰ τρεῖς μῆνες πάλι, εἴτε γιὰ ἕξῃ, εἴτε γιὰ ὅλο τὸ χρόνο, ὅπως θέλουν κι' εὐκολύνουνται.

Σήμερα δημοσιεύουνται καὶ τἀποτελέσματα τοῦ 273ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Μὲ τὴν εὐκιρία αὐτὴ ἐξηγῶ ὅτι οἱ *Ἰσότιμοι* δὲν δικαιοῦνται ἄλλο παρὰ νἀγοράσουν ἕνα τόμο μου μ' ἔκπτωση ἀναλόγως τοῦ βραβείου. Δὲν μποροῦν δηλαδὴ νὰ θεωροῦν αὐτὴ τὴν ἔκπτωση ὡς ἀμοιβὴ *τοῖς μετρητοῖς*, ὅπως οἱ βραβευμένοι, καὶ νὰ τὴ λογαριάζουν ὅταν μοῦ κάνουν παραγγελίες. Μερικοὶ π. χ. μοῦ λένε : «Στέλνω 10 δραχμές, ἔχω λαμβάνειν ἄλλες 15 δρ. ὡς Ἰσότιμος Α' Βραβείου στὸν τάδε Διαγωνισμό, τὸ ὅλον δρ. 25, καὶ στεῖλε μου τὸ τάδε βιβλίο». Ὄχι, αὐτὸ εἶναι παρεξήγησι.

Τὰ Σήματα τῶν Συνδρομητῶν μοῦ ἐτελείωσαν. Ὥστε μὴ μοῦ παραγγέλλετε, ὡς νὰ σᾶς εἰδοποιήσω πῶς ἔκαμα κἀνονούργια. Πότε ; Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Κοστίζουν τόσο πολύ. Δὲν μπορῶ, βλέπετε, νὰ κάμω καμμιὰ δεκαριὰ καὶ πάλι. Πρέπει νὰ κάμω πολλὰ μαζὶ καὶ νὰ πληρώσω χιλιάδες...

Κι' ἐγὼ θυμοῦμαι, *Μεγάλη Ἑλλάς*, πῶς ἐπρότειναν νὰ καταργηθῇ ὁ Μαραθώνιος, γιατὶ ἐξαντλεῖ καὶ ἀχρηστεύει τοὺς ἀγωνιστές, κι' οὔτε κἀν εἶναι ἀγώνισμα ἀρχαῖο. Μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς θἄταν δύσκολο νὰ τὸν καταργήσουν, ἀφοῦ τὸν ἄφησαν νὰ καθιερωθῇ. Τὸ πολὺ πολύ, ὅταν δὲν γίνεται ἐδῶ, ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα ὡς τὸ Στάδιο, θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν συντομεύσουν. Καὶ τὰ δυὸ ποιήματά σου θὰ δημοσιευθοῦν. Ὅσο γιὰ τὴ φωτογραφία τοῦ *Π.*, ἤθελα πάρα πολὺ νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀλλά... πές μου, πῶς μπορῶ νὰ κάμω ἐξαίρεση χωρὶς νὰ γεννηθοῦν παράπονα καὶ ἀξιώσεις ; Γιατὶ μόνο τῶν βραβευμένων στὴν Κυριακὴ καὶ στὰ Πένταθλα οἱ εἰκόνες δημοσιεύουνται μόνες τους σὲ μεγαλύτερο σχῆμα. *Ὅλων τῶν ἄλλων*, εἴτε ἕνα, εἴτε δέκα βραβεῖα ἔχουν, μπαίνουν στὸ σύμπλεγμα. Πρέπει μάλιστα καὶ νὰ ταιριάζουν τρεῖς-τέσσερις μεταξύ τους, γιατὶ *ὅταν εἶναι πολὺ μικρὲς ἢ πολὺ μεγάλες*, μένουν. Μιὰ φωτογραφία π. χ. τῆς *Σκεπεσμένης Λαίδης* τὴ φυλάω ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1935, γιατὶ εἶναι πολὺ μεγάλη, καὶ περιμένω μήπως λάβω ἄλλες δυὸ-τρεῖς τοῦ ἴδιου σχήματος γιὰ νὰ κάμω ἕνα σύμπλεγμα.

Πειραματάρικο Γατάκι, ἔχω μπροστά μου δυὸ παλιὰ γράμματά σου, ποὺ ἔμειναν ὡς νὰ ἔλθῃ ἡ ἐπιταγὴ καὶ νὰ ἐκτελεσθοῦν οἱ παραγγελίες. Μοῦ ἔκαμες ἕνα πολὺ γενναῖο ξεσπάθωμα, μοῦ ἐνέγραφες ὀκτὼ νέες συνδρομήτριες, καὶ δὲν ἔχω λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω. Πιστεύω νὰ ἔλαβαν ὅλες τὰ φυλλάδια καὶ νὰ ἔμειναν εὐχαριστημένες. Πές στὸν ἀδελφό σου, ποὺ τὸν εὐχαριστῶ κι' αὐτόν, πῶς πολὺ χάρηκα ποὺ φέτος εἶναι καλὰ κι' ὁ γιατρὸς τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ξαναπάῃ στὸ σχολεῖο.

Καὶ σένα, *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι*, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωσι, τὸ ξεσπάθωμα καὶ ὅλα. Ἔλαβα καὶ τὰ δυὸ γράμματά σου κι' εὐχαριστήθηκα πολὺ μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις. Ἐλπίζω νὰ μὲ ξαναθυμηθῇς γρήγορα.

Ἔλαβα, *Χαλκιδικιώτισσα*, κι' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τὰ καλὰ λόγια ποὺ μὲ συγκίνησαν. Ἐλπίζω νὰ λάβω γρήγορα καὶ τὸ ἄλλο, τὸ πιὸ χαρούμενο γράμμα. Φαντάζομαι, ἀλήθεια, τὴν ἀγωνία σου, τόσα χρόνια, γι' αὐτὸν τὸν διορισμό. Φαίνεται ὅμως πῶς θὰ πραγματοποιηθῇ σὲ λίγο.

Χαίρω, *Βασιλεῦ τοῦ Χιοῦμορ*, ποὺ περνᾷς καλὰ στὴν Ἀναργύρειο καὶ φαίνεσαι τόσο εὐχαριστημένος. Καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν εἶχα πῶς θὰ μὲ θυμόσουν, γιατὶ ξέρω πῶς τὰ παιδιά μου μὲ θυμοῦνται περισσότερο ὅταν εἶναι μακριὰ ἀπ' τὸ σπίτι τους, κλεισμένα σ' ἕνα σχολεῖο. Φαντάζουμαι αὐτὴ τὴν ἀνυπομονησία ποὺ σὲ πιάνει κάθε φορὰ ὡς νὰ λάβῃς καὶ «νὰ διαβάσῃς ἀχόρταγα» τὸ φυλλάδιό μου. Καὶ παραπονιέσαι πῶς βραστάει πολύ, μιὰ ὁλάκερη ἑβδομάδα. Ἀλλὰ καὶ νωρίτερα ἂν λάβαινες τὸ φυλλάδιο, ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸ Σάββατο ποὺ βγαίνει, πάλι μιὰ ἑβδομάδα δὲν θὰ περνοῦσε ὡς νὰ λάβῃς τὸ ἄλλο ; Σκέφου το καὶ θὰ ἰδῇς πῶς ἡ ἀνυπομονησία δὲν θὰ βραστοῦσε λιγότερο καὶ τότε. Ἂν ἔβγαινα δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, μάλιστα, θὰ ἦταν ἡ μισή. Ἀλλ' ἀφοῦ αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατό, ὑπομονή.

Χαίρω, *Νικόλαε Βαλετόπουλε*, ποὺ ἀποφάσισες νὰ λάβῃς μέρος καὶ στὴν κίνησι. Ἀπὸ τὶς Ἀσκήσεις σου, μερικές, ὅπως τὸ Δικτυωτόν, δὲν εἶναι καλὲς (*δρπεται* δὲν ὑπάρχει λέξη, *νοῖματα* οὔτε, τὸ *ἔκτακτον* δὲν χωρεῖ ἐκεῖ κτλ.) κι' ἄλλες ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὶς κρίνω, γιατὶ δὲν ἔχεις γράψει καὶ τὴ λύσι. Θὰ ἤμουν ἄξαφνα πολὺ περίεργη νὰ ἴδω πῶς, μὲ 6 μεταμορφώσεις, τὸ *νερὸ* γίνεται *ὕδωρ*. Ἴσως λοιπὸν τί θὰ κάμῃς : Θὰ πάρῃς ψευδώνυμο, καὶ θὰ μοῦ ξαναστείλῃς αὐτὲς τὶς ἀσκήσεις, ἢ καὶ μαζὶ μὲ ἄλλες, καθαρογραμμένες σὲ χωριστὸ χαρτὶ καὶ καθεμιὰ μὲ τὴ λύσι της ἀπέναντι. Τότε θὰ σοῦ διαλέξω τὶς καλύτερες καὶ θὰ τὶς δημοσιεύσω μὲ τὴ σειρά τους.

Ναί, *Οὐρανὲ Πολύφωτε*, τί θυμοῦμαι : δὲν εἶχα τόπο νἀπαντήσω στὸ προηγούμενο γράμμα σου καὶ, μὲ λύπη μου, τὸ ἀνέφερα ἁπλῶς. Τὸ σημερινό σου, βλέπεις, εἶναι πιὸ τυχερό. Δὲν ἀμφιβάλλω πῶς θὰ πῆγες πολὺ καλὰ στοὺς διαγωνισμούς. Λαβαίνω τὶς λύσεις σου τακτικά, ὥστε «πάνουν τόπο». Γιὰ τὰ καλὰ λόγια εὐχαριστῶ.

Δὲν ξέρω πῶς, *Ἀγέλασση*, κι' ἕνα δικό σου παλιὸ γράμμα ἔμεινε ὡς τώρα ἀναπάντητο. Ἀλλὰ κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ. Εὐχαριστῶ λοιπὸν γιὰ τὶς εὐχές καὶ περιμένω, *χωρὶς νὰ μὲ συνεριεθῇς*, νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

Ἑσένα, *Γελασίνα*, ἔχω δυὸ γράμματα μπροστά μου : τὸ πρῶτο ποὺ μοῦ ἔγραφες μὲ τὴν *Ἀγέλασση*, τότε ποὺ ζωγραφίζατε μαζὶ τὶς πρωτοχρονιάτικες καρτούλες, καὶ τὸ δεύτερο, ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου, ὅπου παραπονιέσαι πῶς δὲν ἔγιναν οἱ παραγγελίες σου. Ἀλλὰ ἔγιναν, καὶ θὰ ἔλαβες βέβαια καὶ τὸ Σῆμα καὶ τὰ φυλλάδια καὶ τὰ Μ. Μυστικά. Χαίρω ποὺ ἔγραφες καλὰ σ' ὅλα τὰ μαθήματα.

Χιοτοπούλα, πολὺ συγκίνησε τὸν κ. Παπαδόπουλο τὸ γράμμα σου, ὅπου τὸν φαντάζεσαι ἀπὸ τότε ποὺ συνέλαβε τὴν ἰδέα νὰ ἐκδώσῃ ἕνα περιοδικὸ γιὰ παιδιά, ὡς σήμερα ποὺ τὸ περιοδικὸ αὐτὸ ἀριθμεῖ ἑξήντα σχεδὸν χρόνια. Σοῦ ἔστειλα τετράδια κι' ἐξετέλεσα ὅλες τὶς ἄλλες παραγγελίες. Εὐχαριστῶ πολύ.

Τὸ συμπέρασμα, *Διπροσώπη*, εἶναι πῶς δὲν ἔχασες, μ' ὅλ' αὐτά, τὴν αἰσιοδοξία σου καὶ πῶς ἐλπίζεις πάντα σὲ καλύτερες ἡμέρες. Αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαῖο. Κι' ἐγὼ πάλι εἶμαι βέβαιη γιὰ τὸ μέλλον σου, ἀκριβῶς γιατὶ διατηρεῖς αἰσιοδοξία, ποὺ εἶναι ψυχικὴ δύναμι. Εἶδα καὶ τὴ Στατιστικὴ τῆς περσινῆς Σελίδος Συνεργασίας ποὺ ἔκαμες : δημοσιεύθηκαν 31 ποιήματα καὶ 115 πεζὰ κομμάτια. Τὰ περισσότερα ποιήματα (6) εἶναι τῆς *Πριγκιπέσσας*, καὶ τὰ περισσότερα πεζὰ (4) τοῦ *Ἀγκαθιοῦ*. Πολὺ καλά !

Λυσόχαρτό, τὶς ἐπιταγὲς μόνο ἔλαβα, ἀλλὰ οὔτε γράμμα σου, οὔτε ὅλη. Ἔχω ἀκόμα δυὸ-τρία κομμάτια σου ἀδημοσίευτα, ἀλλ' ἀπὸ τὰ παλαιά.

Ἀγριεμμένη Θάλασσα, Καστανόμαλλη, Δοξασμένο Ἀκρωτήρι, Σανθὴ Ὑδραιοπούλα, Μιράντα Στρογγύλη, Μαυρένα Στρογγύλη, Ὑδραΐικο Κῦμα, καὶ *Πάρι*, καλά μου παιδιά, καὶ τὰ δικά σας γράμματα μ' εὐχαρίστησαν πολὺ καὶ μόνο ἀπὸ ἐλλειψη χώρου δὲν σᾶς ἀπαντῶ καὶ χωριστά. Ἐλπίζω νὰ μοῦ ξαναγράψετε γρήγορα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Ὑπολοχαγὸς Ἀρτανιάν, ἁ. (..;). Ἀόρατος Κίνδυνος, ἁ. (ΩΩ). Τραλλιανή, κ. (ΑΜ). Παπί, κ. (!!). Καπιταὶν Μπλούντ, κ. (ΕΣ). Ρομπινσὼν Κρουσσός, ἁ. (ἐγώ). Τσιγγάνικο Βιολί, κ. (τὸ προτιμώμενο).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Ἐνδεκάτη Ὀλυμπιάς, κ. Ἀφροέσσα, κ. Μακεδονικὸν Ἐντελβάϊς, κ. Σπασμένα Φτερά, ἁ. Δόνιφαν, ἁ. Πειθώ, κ. Ζουζού, κ.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται : «Χριστουγεννιάτικο» τοῦ *Βλάση Ἀειθαλῆ*, «Χριστούγεννα» τῆς *Μερσεντές*, «Χριστουγεννιάτικο Βράδυ» τοῦ *Κορφιατόπουλου*, «Χριστουγεννα» τοῦ *Κατασκόπου 33*, «Χριστουγεννιάτικες Σκηνές» τῆς *Ζανθῆς Κάρμεν*, «Πρωτοχρονιά» τῆς *Α. Κ.*, «Παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς» τῆς *Αὔρας τοῦ Πηλίου*, «Παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς» τῆς *Ἀνίλ* : Ἤρθαν ὅλα καθωστερημένα καὶ δὲν ἔχουν καμμιὰ ἰδιαίτερη χάρη ὥστε νὰ δημοσιευθοῦν ἔστω καὶ παράκαιρα.—«Ἀπὸ τὰ παράξενα τοῦ κύκλου μας» τοῦ *Συρσανοῦ*, ὄχι ἐξαιρετικὰ ἐξυπνο.— Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Γαλιάντραν* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς εὐχές· πολὺ ὡραῖο τὸ γραμματάκι σου· μὰ μπορῶ νὰ μὴν ἀγαπῶ τόσο καλὰ παιδιά ;) *Πονεμένην Καρδιὰν* (εὐχαριστῶ πολύ, ἔστειλα· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του· πῶς πάει τὸ ξεσπάθωμα ;) *Κλὸ-Κλὸ* (ἐξετέλεσα ὅλες σου τὶς παραγγελίες· χαίρω ποὺ θὰ εἶσαι τώρα πιὸ τακτικὴ στὴν ἀλληλογραφία·) *Λυρελάϊ* (χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσουν τόσο τὰ ἐφετεινά· ἤθελες νὰ γίνῃς ἀστρονόμος ; ἀδύνατο, ἀφοῦ δὲν ἀγαπᾷς τὰ μαθηματικά· οἱ διαγωνισμοὶ τελείωσαν ὥστε περιμένω γράμμα σου·) *Μίρκαν* (ἐξετέλεσα· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, καθὼς καὶ ὁ κ. Φαίδων· τὴν ἔκθεσι θὰ τὴ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ·) *Μαῦρο Διαμάντι* (εὐχαριστῶ πολύ· σύμπτωση κι' ὄχι περιφρόνησι νὰ μὴ λάβῃς τετράδιο ἀπὸ κανένα· μιὰ ἐπαναλήψη τῆς αἰτήσεώς σου μπορεῖ νἄχῃ καλύτερη τύχη·) *Κατσικάκι* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἴδες, σοῦ ἐνέκρινα· ὀκτὼ χρονῶν ; ὤ, εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλη γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς, ἀφοῦ εἶσαι μάλιστα καὶ ἐγγονὴ τοῦ *Φάκ*·) *Δοχαγὸν Ρικτόφεν* (χαίρω πολὺ· τὸ ἐνέκρινα· καὶ

γιὰ τὸ ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ πολύ· θὰ μοῦ γράψῃς συχνά;) ***Μιχαὴλ Δ. Μιχαλάκην*** (καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Ε. γιὰ τὰ καλὰ λόγια· μὰ δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο νὰ μπῇς στὴν κίνηση;) ***Ζέφυρον*** (τὸν π. Δεκέμβρη μοῦ ἐνέγραψες τὴ Σχολικὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Γυμνασίου σας· σ' εὐχαριστῶ πολὺ γι' αὐτὸ τὸ ξεσπάθωμα καὶ περιμένω κι' ἄλλα·) ***Κυρίαρχον τοῦ Σύμπαντος*** (ἔγινε· τὸ κομμάτι σου μὲ τὴ σειρά του· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς εὐχές·) ***Στέλλαν Βιολάντη*** (φαίνεται πὼς ὁ προπάππος θὰ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο καὶ θὰ ἐγκαταστάθηκε στὸν Πύργο· γι' αὐτὸ στὸ σπίτι σας κόβετε τὰ Χριστούγεννα κουλούρα· ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστεῖ πολύ· ἔστειλα·) ***Αὔραν*** (χαίρω πολὺ σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο· γράφε μου, νέα μου φίλη·) ***Ἀόρατον Βασιλέα*** (ὀφείλεις δρ. 1.20, γιατὶ ἡ ἡ ἀγγελία σου ΛΖ'—149 ἀποτελεῖται ἀπὸ 13 λέξεις κι' ὄχι ἀπὸ 11·) ***Ἀφανῆ Ἥρωα*** (χαίρω κι' εὐχαριστῶ πολύ· ἔστειλα·) ***Χάρρυ Μπῶρ*** (κι' ἐγὼ τὸ σκέφθηκα πολλὲς φορὲς αὐτό, ἀλλὰ δὲν γίνεται: οἱ περισσότερες, βλέπεις, Ἀγγελίες εἶναι τέτοιες· καὶ τῶν δικῶν σου Ἀσκήσεων ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ γράψῃς τὶς λύσεις, ὅταν διαγωνίζεσαι καὶ γι' αὐτές· ἔλαβα ἐξόφληση κι' εὐχαριστῶ·) ***Αὔραν τοῦ Πηλίου*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· καὶ γιὰ ὅλα!) ***Κατάσκοπον 33*** (γιὰ τὰ ψευδώνυμα σοῦ ἀπαντῶ ναί·) ***Στέφανον τῆς Δόξης*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) ***Πλοίαρχον Νέμον***, ***Ἥλιον*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15 Φεβρουαρίου* θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 28ίου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκκαὶ μέχρι τῆς 27 Ἀπριλίου.

135. Λεξίγριφος

Μικρὸ μά μυρωδάτο λουλουδάκι
Δίνω σὲ κυνηγάρισσα θεά,
Καὶ παίζει τὸ θάλασσιο ἀγεράκι
Μὲ δέντρα πάνω σὲ βουνὸ πολλά.

Μήτσα Γεώργαντᾶ

136. Συλλαβόγριφος

Καὶ μοῦ φάνηκε πὼς εἶχα
Κάποια μουσικὴ νὰ παίξω...
Κι' ἐνῶ ἔπαιζα στὴν τρίχα,
Μοῦ ξεφεύγουνε τρεῖς νότες
Καὶ πετάγουνται ἀπέξω.
Μὰ ἔτσι κάνω, τὶς ἁρπάζω,
Μέσ' στὸ χέρι μου τὶς βάζω.

Σπίθα

137. Στοιχειοτονόγριφος

Κάποι' Ἀμαζόνα ἡρωϊκὴ
Τὸ πόδι της ἀλλάζει,
Τὴ σκούφια κατεβάζει,
Κι' Ἄρπυια κάνει φοβερή.

Μπίλ-Σπίλ

138. Ἀναγραμματισμὸς

Ἑνὸς Τιτᾶνος μυθικοῦ
Τὰ μέλη μπέρδεψα μὲ βία,
Κι' ἔκαμα ἀνθρώπου ἢ θεοῦ
Ὡραία, μεγάλη κατοικία.

Μπίλ-Σπίλ

139. Κεκρυμμένων καὶ Ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον

1.—Ὁ βασιλεὺς Νεμρὼδ ὑπῆρξε μέγας κυνηγός.
2.—Ἀμεδαῖος ἐκαλεῖτο εἷς τῶν πριγκίπων τῆς Σαβοΐας.
3.—Σκληρὸς ὁ νόμος, ὅμως νόμος.
4.—Ὁ δίκαιος Ἀριστείδης ἐξωστρακίσθη.

Αἱ τέσσαρες λέξεις τοῦ Κυβολέξου ἀναγινώσκονται ἀντεστραμμέναι ἀνὰ μία εἰς ἑκάστην τῶν ἀνωτέρω φράσεων. Εἰς τὸ Κυβόλεξον, ὁριζοντίως καὶ καθέτως ἀναγινώσκονται αἱ αὐταί.

Λουλοῦ

140. Κρυπτογραφικὸν

12345678904	=Ἀρχαῖος στρατηγός.
20464	=Ἀρχαῖος βασιλεύς.
3198321	=Νηρηΐς.
4582969	=Μέρος τοῦ κορμοῦ.
53531964	=Ἰταλὸς ζωγράφος.
63960	=Ἀρχαία ἑλληνικὴ πόλις.
787989764	=Ἀρχ. λυρικὸς ποιητής.
837127890	=Ἄκαμπτος θεότης.
98781	=Ἀρχαία πόλις ἑλληνική.
023991	=Ἀρχαία ποιήτρια.

Σπίλ-Μπίλ

141—145. Μαγικὸς θεός

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς θεοῦ τῶν Φοινίκων (μονοσυλλάβου ἐκ φωνήεντος καὶ συμφώνου) πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

βίος, ἅλας, Ἴος, πῶμα, μῆλον.

Μπίλ-Σπίλ

146. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ἀρχικὰ των νὰ ποτελοῦν ἀρχαίαν πόλιν, πατρίδα φιλοσόφου:

θόρυβος, σκυθρωπός, θύελλα, βλάπτω, ὕλη, μεγαλοφυής.

Ἱπτάμενος Ἀετὸς

147. Γρῖφος

τε τὶς τὶς
τε τε τὶς τὶς τὶς τὶς
η αφ τῶν ιψ
τε τε τὶς τὶς τὶς τὶς
τε τὶς τὶς

Θάλης Βλαστὸς

[Καὶ αἱ σημερινοὶ Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἀπὸ Συλλογὰς τοῦ Πεντάθλου. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς συνεχίζεται ἡ δημοσίευσις τῶν ἤδη στελλομένων, κατὰ σειρὰν λήψεως καὶ κατ' ἐκλογήν].

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 50

580. Σύρος-Σκύρος.—581. Μῆλος-μῆλον.—582. Τὸ γράμμα Σ.—583.

Υ Κ Σ 584-588. Διὰ τοῦ "Ἀν-
Π Ε Ο δρος: *ἄνανδρος, Λύσανδρος, Πάνδροσος,*
Ο Υ Ω *Τέρπανδρος, Νίκανδρος.*—589—592. Κά-
ΙΜΑΛΑΙΑ *προς, Κύπρις, κάπαρις,*
Ε Λ Λ κηπουρός.—595.—*Μηδένα περιφρόνει* (μηδέν, α περὶ φρο, νῖ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΛΖ'—162]

Ἀγαπητή μου Λένα, εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος. Δ/σις: Σανατόριον Μελισσίων. (Καθυστερημένη).

Ξανθὴ Νεράϊδα

[ΛΖ'—163]

Διαπλασοπούλες-λα, θέ μου προξενοῦσατε τὴν μεγαλυτέραν χαρά, ἐὰν μοῦ στέλλατε ἀπὸ ἕνα τετραδιάκι σας. Δ/σις: Σανατόριον Μελισσίων. *Ξανθὴ Νεράϊδα*

[ΛΖ'—164]

Βασιλέα τοῦ Χιοῦμορ, παιδί μου, εἶσαι καλὰ στὴν *ὑγιεία σου*???

Κατάσκοπος «33»

[ΛΖ'—165]

Θαλασσοκράτωρ=Τόπακας. Μικρὴ Πεταλουδίτσα=Περγαντῆ. Γιάννης Ἀζ Γιάννης=Μπαλῆς. Φασουστίνα καὶ Σα, λόγῳ ἀφιλίας ἐπιφυλασσόμεθα...

Παρέα τῶν Ἀπεντάρων

[ΛΖ'—166]

Τί ὄνειρο εἶδες, ***Γελασίνα*** μου; Μήπως ὅτι σὲ ἀποκαλύπτω; Τί λὲς γι' αὐτὸ ***Νίκη Δυμπέρη***; Ἠττήθεις;

Κόμης Ὀπλιγκαντὼ

[ΛΖ'—167]

Νεοφώτιστη Διαπλασοπούλα χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δίλλην Χουτοπούλου—Λαοδάμαντος 22. Ἀθῆναι (2).

Γκέϊσσα

[ΛΖ'—168]

Δὲν φοβοῦμαι κανένα. Θὰ μὲ φοβηθῆτε. Ἀπόδειξις: Ἀττικὸν Ἅλας=Τ. Κασημάτης, Ζουζοῦ=Μάτα Μαργαρίτου.

Ἀόρατος Κίνδυνος

[ΛΖ'—169]

Προκηρύσσω μηνιαῖο δίδραχμο διαγωνισμὸ ***τοπείων***. Γράψατε δὲ πίσω ἀπ' τὴν κόρτα μιὰ ἰδέα δική σας ἢ ξένη. Δ/σις: Φαρμακεῖον Παϊπέτη Κέρκυρα διὰ:

Μαργιολάκι

[ΛΖ'—170]

Φανὴ ***Σαχίνη***, γιὰ τὴ γιορτούλα σου, εὐχοῦλες καὶ φιλιὰ ἀπὸ τὴν ***Ξανθὴ Ὑδραιοποῦλα. Λορελάϊ***. Εὐτυχισμένο τὸν Καινούργιο Χρόνο. Εἶμαι καλά. Εὑρίσκομαι στὸν Πειραιᾶ. Δ/σις: Στυλιανὴ Παριανοῦ, Κουντουριώτου 119, Πειραιᾶ.—Ποιὰ εἶσαι; Ποιὰ ἡ Δ/σίς σου; (Καθυστερημένη). ***Ξανθὴ Ὑδραιοποῦλα***

[ΛΖ'—171]

ΠΡΟΣΟΧΗ! Διαγωνισμός μας ***Τοπείων*** (ΑΖ'—85) παρατείνεται ἐπὶ μῆνα. Διαπλασοπουλα, νὰ περιμένουμε;

Στέφανος τῆς Δόξης, Κατάσκοπος «33»

[ΛΖ'—172]

Ἀγαπητὲ ***Πάν***, πάντα θυμᾶμαι τὴν ὡραία παρέα μας στὴν Τρίπολη. Γράφε μου κάπου-κάπου!...

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΛΖ'—173]

Θέλοντας νὰ ἔχω ἕνα μικρὸ ἐνθύμιο τῆς Διαπλασιακῆς μου ζωῆς, ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους-ες τῆς Μεγάλης Τάξεως. Ἀποστείλατε: Νικόλαον Γ. Βεϊκόπουλον, Αἰόλου 29. Π. Φάληρον διὰ: ***Αἰώνιον Θρῦλλον***

[ΛΖ'—174]

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα ἑλληνικὰ καὶ ξένα. Στεῖλατε εἰς τὴν Δ/σιν: ***Πιπίτσα Καμαρινοῦ*** Περιοδικὸ «Μπουκέτο». Ἀθήνας.

[ΛΖ'—175]

Ἀόρατος Βασιλεὺς = Τραλλὸ Παιδί = Α. Εὐθυμίου. Δὲν λέγομαι Βασιλειάδης (Διάπλ. βεβαιότατα). Σᾶρσας; Θὰ βάλῃς ποτὲ μυαλὸ νὰ μ' ἀφήσῃς ἥσυχο; Καὶ νὰ ξέρῃς ὅτι δὲν πιάνεται εὔκολα ἕνας....

Μαῦρος Καβαλλάρης

[ΛΖ'—176]

Προκηρύσσουμε τὸν 4ον Διαγωνισμό μας μὲ θέμα: «Ἐὰν σᾶς ἐδίδετο ἡ παντοδυναμία τί θὰ ἐκάνατε;;» Συμμετοχὴ τρίδραχμος, βραβεῖα τρία διαλεχτά. 1ον) «Μπάμπα Γκοριό» τοῦ Μπαλζάκ. 2ον) Τὸ "Ἐπαρχιακὸ Παρθεναγωγεῖο» τῆς Μύρρας Ἀλόη καὶ 3ον) «Χριστούγεννα τοῦ Ἀλήτη» τῆς Ἰροίμ. Προθεσμία ἕως στὰς 2 Ἀπριλίου. Περιμένουμε τὴν ὑποστήριξη ὅλου τοῦ Διαπλασόκοσμου στὴν Διεύθυνσι: Καν Νίναν Ζαρίφη, Φυλῆς 5, Ἀθῆνα, διὰ:

ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Ψαρρομηλίγκου 22 Ἀθῆναι